

EEN ELEGANTE avond

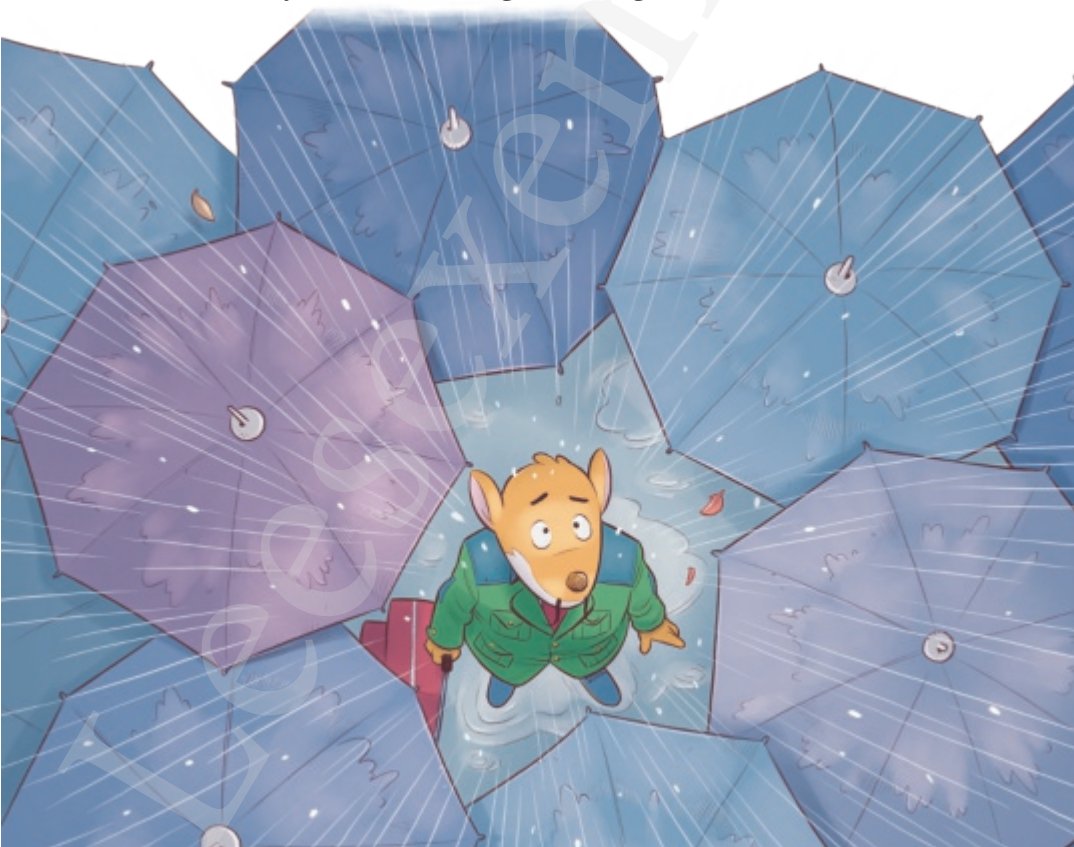
Die ochtend kwam de trein die vertrokken was van Perron Nul exact op tijd in Muissluis aan.

Ik stapte uit met mijn koffer en had mijn **nepsnor** op mijn snuit geplakt. Ik was klaar voor een nieuw avontuur samen met de grootste speurder die **MUIZENEILAND** ooit kende: de enige, geniale, onovertroffen...

Sir Speurlock!

Buiten, voor het **station**, keek ik om me heen. Zoals gewoonlijk was de lucht grijs, voelde het vochtig aan en was het een komen en gaan van knagers in de straten van de stad.

Al was ik blij weer in **MUISSLUIS** te zijn, ik voelde toch een vreemde spanning... alsof er iets niet in de haak was. Ik probeerde te bedenken wat het kon zijn, toen het begon te regenen...

Gi-ga-geitenkaas, dat was het! Ik had mijn **PARAPLU** in de trein laten liggen!

Ik rende terug naar het perron en sprong in de trein, die er gelukkig nog stond. Bij mijn stoel zag ik een conducteur die op het punt stond mijn paraplu in een grote zak te laten glijden. Op de zak stond **GEVONDEN VOORWERPEN.**

‘Eh... Sorry, maar die is van mij!’

Hij keek me argwanend aan en gaf me, nadat hij zijn blik over mijn kleding had laten glijden (ik moet eruit hebben gezien als een **verzopen** muis met mijn natte pak), kopschuddend mijn paraplu terug.

Buiten regende het nog steeds pijpenstelen. Ik liep rattenrap naar de **COMLOTSTRAAT 13**, het adres van misdaadspeurder Speurlock.

Onderweg viel mijn oog op een poster, twee zelfs. Wat zeg ik: het waren er drie, vijf, tien... en misschien zelfs meer! Kortom, heel veel!

Het **operahuis van Muisluis**

opende het seizoen met de opvoering van *De Barbier van Muisvilla*. Dat is een opera van Joakkino Rattini, gezongen door de beroemde **Muizella Doremi!** Piep, een echte operadiva!

Een avond naar het theater, een avond luisteren naar de prachtige stem van Doremi met haar **betoverende** glimlach... Zucht, dat was vast leuker geweest dan jagen op schurken en mysteries in de mist!

Verdwaald in mijn dagdromen had ik bijna te laat in de gaten dat ik er al was. Ik stond voor het bronzen **BORDJE**, op de blauwe deur, waarop stond...

Ik wilde net de koperen klopper gebruiken voor onze **geheime Code** (drie snelle klopjes, een pauze en weer een klopje), toen de deur openzwaaide en Miss Piccalilly, de huishoudster van Speurlock, naar buiten stapte. Ze droeg een felrode broek en jas en ze had zoals gewoonlijk een haarlok in dezelfde kleur!

‘Wat sta je hier voor de deur te staan, Stilton? Naar binnen, hup!’

Ik wist niet wat ik hoorde. ‘Naar binnen?’

Zomaar? **ZONDER WACHTWOORD?**

Ik weet wat het is!’

Ze twijfelde, keek me aan en zei: ‘Als je het weet,

zeg het dan maar snel!’

Jullie zullen het niet geloven, ik wist de hele tijd wat het wachtwoord was, tot ik het wilde zeggen... weg!

Pffft! Ik was het **Vergeten!**

Het was de naam van een beroemde **musicus**, een wereldberoemde.

Ik riep de eerste die me te binnen schoot: ‘Ik weet het! Beethoven!

Muizart van Beethoven!’

MISS PICCALILLY schudde haar kop.

‘Nee, nee, fout!’

‘Dan is het... Ratbach! Johann Sebastian Ratbach!’

‘Nee, nee, dat is het ook niet! Ik geef je een hint: het is een componist van **tragische opera's!**

‘Aha! Ratizetti? Poelcini? Verdolini?’

Miss Piccalilly rolde wanhopig met haar ogen.

‘Wat ik nu doe, mag helemaal niet... Maar hoe kun je het nu **niet weten**, Stilton? De hele stad hangt er vol mee!’

‘Natuurlijk: Muizella Doremi!’

Miss Piccalilly maakte een sprong naar voren en sloot mijn snuit.

‘Zeg die naam niet hardop, Stilton! Sst!’

Ze trok me naar binnen en deed snel de deur achter ons dicht.

‘Rattini!’ fluisterde ze. ‘Het wachtwoord was Joakkino Rattini! En nu maar hopen dat Speurlock niets gehoord heeft!’

‘Maar de hele stad hangt vol met Muizella Doremi en haar optreden in **DE BARBIER VAN MUISVILLA...**’

‘Sst!’ siste ze. ‘Ik zeg niets meer, laat Speurlock het je maar vertellen.’

Op dat moment maakte mijn vriend de **SPEURDER** een grootse entree! Hij was gekleed in een elegant avondkostuum met een zwarte **vliinderdas** en gouden

manchetknopen in de vorm van een vioolsleutel.

‘Stilton! **wat doe je?** Je bent helemaal nat!

Het water drupt op mijn tapijt. Ga je snel passend omkleden, **hup, hup!** En geen gestuntel vanavond, hoor je me?’

Ik bloosde van schaamte. Daar stond ik dan met een druipende paraplu en een door de regen doorweekte trolley. **Wat een knoeiboel!**

‘Maar het is nog geen avond en... waarom moet ik me omkleden, Speurlock?’

Hij antwoordde: **‘Omdat ik het zeg, Stilton!’**

We hebben twee kaartjes voor de openingsuitvoering van **DE BARBIER VAN MUISVILLA!** Het is de happening van het jaar en niet alleen omdat het operahuis van Muissluis heropent!’

Triomfantelijk liet Speurlock mij de **twee kaartjes** voor de galaopening zien. Miss Piccalilly rende ondertussen, snel als het licht, heen en weer.

Druk en geconcentreerd als altijd zei ze: ‘Je

avondkostuum hangt in je kamer, Stilton!

Speurlock vroeg haar: ‘Miss Piccalilly! Als je straks even tijd hebt, ik heb mijn...’

‘Weet ik!’ onderbrak de huishoudster hem. ‘Je hebt je nachtblauwe **Suede Schoenen** nodig! Passend voor een gelegenheid als deze! Ze komen eraan!’

Even later kwam ze terug met een karretje met de gepoetste schoenen erop. Naast de nachtblauwe schoenen stond een paar kaasgele schoenen. ‘Die zijn natuurlijk voor jou, Stilton!’

Speurlock keek tevreden. ‘Uitstekend, Miss Piccalilly! Je bent me altijd te snel af! Ook met de... eh, andere taak?’

‘Natuurlijk! Ik heb **twaalf rozen** geplukt op je terras en die rechtstreeks aan je-weet-wel-wie gestuurd!’

Speurlocks ogen glommen en hij was zichtbaar blij.

‘Ik heb ze heel voorzichtig ingepakt, je weet het...’

geen rozen

zonder doornen!

‘Eh...’ mompelde hij in gedachten.

Miss Piccalilly praatte verder: ‘Ach, en Speurlock, ik heb op eigen initiatief een **tafeltje** voor twee bij restaurant *De Gouden Keel* geboekt, voor na de voorstelling!’

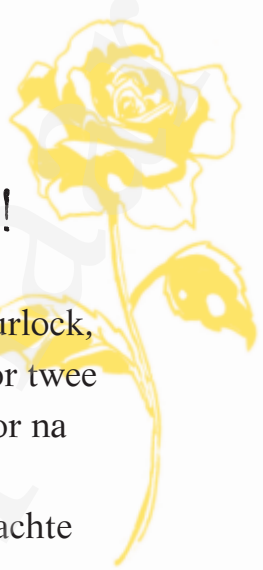
‘Meer wensen heb ik niet, Miss Piccalilly’, lachte hij klaterend.

Ik spitste mijn oren: een diner? In het meest exclusieve restaurant van Muissluis?! Dat was nog eens goed nieuws... ik had nu al trek!

Enthousiast riep ik: ‘Dank je wel, Speurlock! Een **avondje opera** was net waar ik zin in had! En dan afsluiten met de heerlijkheden van *De Gouden Keel*... dat is helemaal muizenissig!’

Speurlock keek me aan alsof hij zojuist een grote vlek op zijn suède schoenen had ontdekt.

‘Wat denk jij nou, Stilton? Hopelijk toch niet dat ik je uitnodig voor een **ETENTJE?!** Vergeet het

maar! Let liever goed op! **BELANGRIJKE REGEL**
VOOR BEGINNENDE SPEURDERS: ALTIJD OP JE
HOEDE ZIJN! Onthou dat, Stilton...'

Hij liep weg en zei: 'Ga nu je pak maar passen!
Deze avond moet perfect worden... De operadiva
Muizella Doremi wacht op ons!'

Vrolijk fluitend sloot hij zich op in zijn
kantoor. Verbaasd keek ik hem na, maar
Miss Piccalilly gaf me een samenzweerderige
knipoog... *PLINK!*

DE ZAAK

‘Praat geen onzin, **Stilton!**

Voor je het weet,
duikt er een **zaak** op.’

Speurlock

